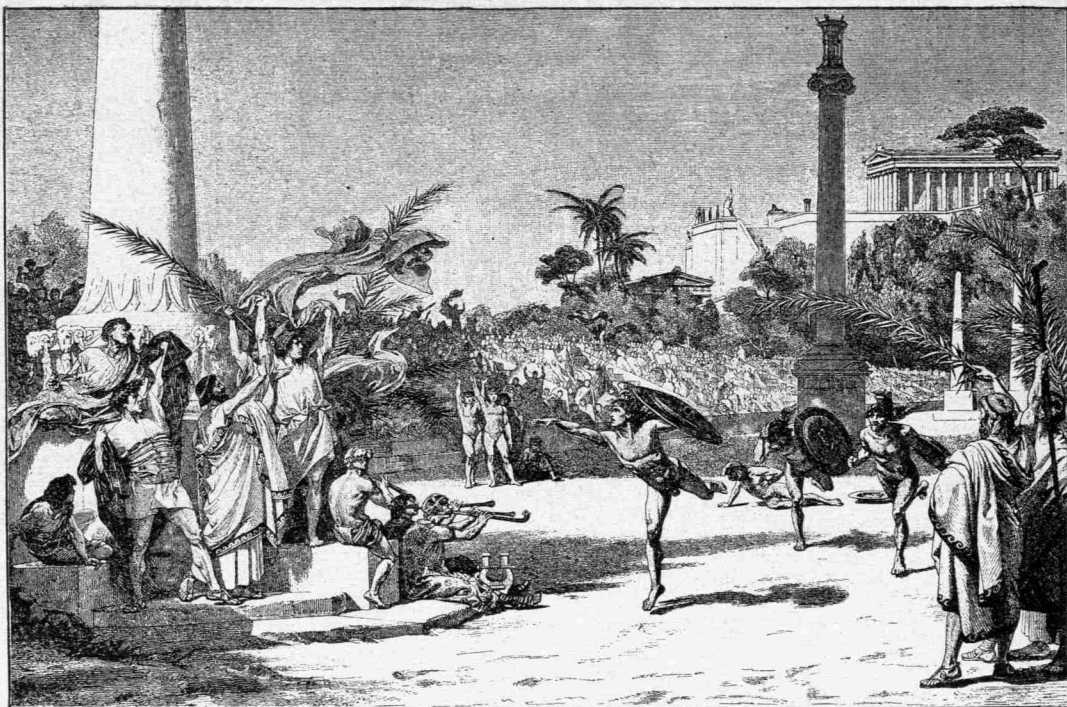

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

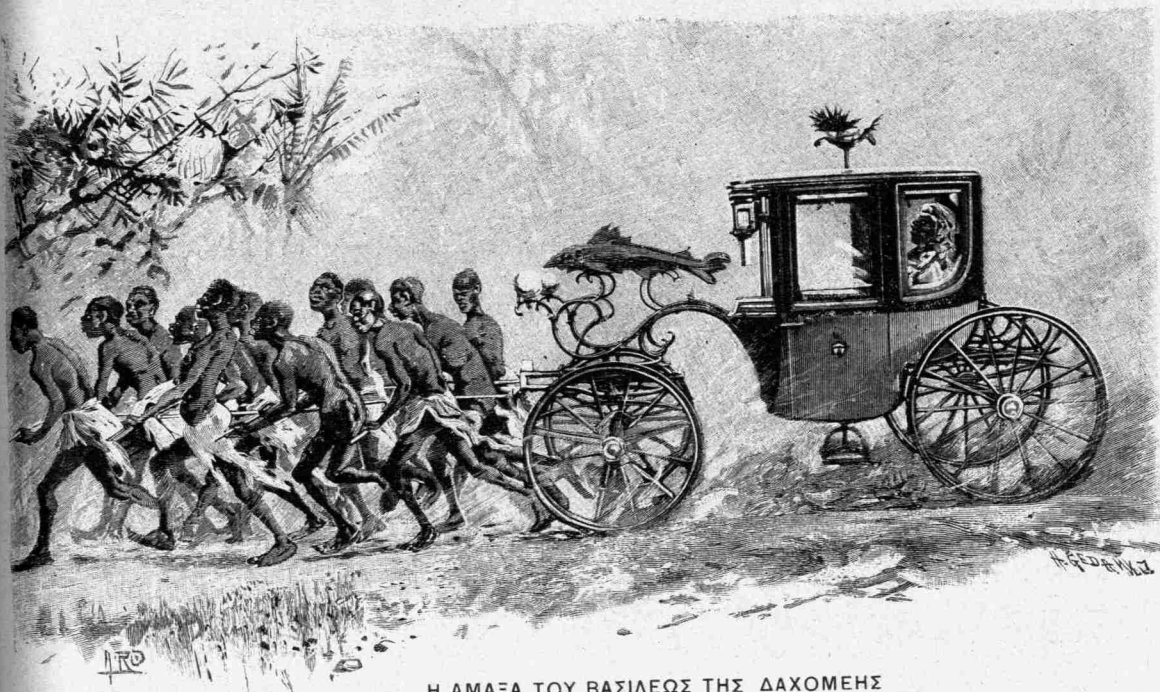
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑ: HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. Οικογένεια Ἀθηναϊκή.

Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν περιέργων ἐθίμων τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων, τουλάχιστον ὅσων δὲν κατώρθωσαν νὰ στήσωσι μόνιμον σκηνήν, εἶναι ἡ ἀλλαγὴ κατοικίας κατὰ τὴν πρώτην ἐκάστου Σεπτεμβρίου. Ἀφοῦ ἅπαξ συντελεσθῇ ἡ μετοικεσία καὶ τοποθετηθῶσιν εἰς τὴν νέαν φωλεάν των, ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ τὴν κακομεταχειρίζονται ὅσον ἡμποροῦν, εἰς τρόπον ὥστε μέχρι τοῦ προσεχοῦς Αὐγούστου δὲν ἀπομένει οὔτε τοῖχος χωρὶς τρύπας ἢ κηλίδας, οὔτε θύρα χωρὶς τὸ κλειθρόν της χαλασμένον, οὔτε παράθυρον χωρὶς σπασμένους ὑάλους ἢ μὲ μάνδαλον ἀκέρατον. Ἡ οἰκία κατήντησεν ἀνυπόφορος, ἡ οἰκογένεια δὲν εὐρίσκει λόγους νὰ τὴν κατηγορήσῃ καὶ προετοιμάζεται διὰ νέαν μετοικεσίαν τὸν Σεπτέμβριον, εὐρίσκει δὲ νέον πάλιν πάτωμα οἰκίας ἄλλης, ὅπου ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ καὶ πάλιν ἱστορία. Ἡ μόνη πιθανὴ ἐξήγησις τοῦ παραδόξου τούτου ἐθίμου εἶνε ὅτι ἡ παραζάλη τῶν ἐνιαισίων τούτων μεταναστεύσεων παρέχει ὠφέλειάν τινα διανοητικὴν ἢ σωματικὴν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος.

Συμμορφουμένη πρὸς τὸ κινὸν τοῦτο ἐθίμον ἡ μήτηρ τῆς Ἀνδρομάχης, εἶχε μετοικήσει κατὰ

τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἀπὸ ἓν δεῦτερον πάτωμα τῆς οἴου Σόλωνος εἰς ἓν ἰσόγειον, μὲ πρόσθετον εὐρυχωρίαν ὑπογείων, κείμενον εἰς μίαν τῶν ἀωνύμων εἰσέτι ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι, κατεργόμεναι ἀπὸ τὰς ἀποκρήμους ὑπωρείας τοῦ Λυκαβητοῦ, ἀπολήγουσιν εἰς τὴν ὁδὸν Σόλωνος καὶ ἐξακολουθοῦν ἐκείθεν κατῆροροῦσαι εὐπρεπέστερον, μέχρι τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἐπισημοτέρων ἀρτηριῶν τῶν νέων Ἀθηνῶν. Τὰς νεοχαράκτους ταύτας διόδους σπανίως διέρχεται διαβάτης, παρεκτός τῶν ἐχόντων τὴν ἀμφιβολὸν εὐτυχίαν νὰ κατοικῶσιν ἐκεῖ ὑψηλά. Διὰ ν' ἀναβῇ τις ἕως ἐκεῖ, πρέπει πρῶτον νὰ διασκελίσῃ ρυάκιον, τὸ ὁποῖον τὰς χωρίζει ἀπὸ τὴν ἐγκαρσίαν ὁδόν. Τὸ ρυάκιον τοῦτο ἀποβαίνει συνήθως φραγμὸς δυσπέρβλητος, ἐὰν μάλιστα πρόκηται νὰ τὸ πηδήσῃ χάριν ἐπισκέψεως ἀπογευματινῆς κυρία σεβομένη τὰ ὑποδήματα καὶ τὸν ποδόγυρόν της. Συνήθως τὰς ἀποκέντρους ἐκείνας ὁδοὺς νέμονται παιδιὰ παίζοντα, — παιδιὰ λερωμένα, κακοενδυμένα, — ἢ ἀκτένιστα ἢ κουρευμένα ὡς ποντικοὶ μέχρι τοῦ δέρματος, — μὴ διαπρέποντα ἐπὶ ὠραιότητι ἢ καθαριότητι, καὶ προσηλοῦντα ὑπόπτως τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς των ἐπὶ τοῦ διερχομένου ξένου. Παρεκτός τῶν ρυακίων, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν κατοίκων, ἔχει τις ἐκεῖ τὴν πρόσθετον εὐχαρίστησιν ν' ἀκούῃ τὰς ἡχηρὰς φωνὰς τῶν γυρολόγων, οἱ ὁποῖοι, σείροντες τὰς χειραμάξας των ἐπὶ τῶν ἀνίσων ὁδῶν, διακηρύττουν τὰ ποικίλα ἐμπορεύματά των μὲ ξερωνητὰ, ὅμοια τῶν ὁποίων μόνον εἰς πυρπολουμένας πόλεις δύναται τις ν'

Η ΑΜΑΞΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΔΑΧΟΜΕΝΗΣ

ἀκούση, ἀλλ' ὅμως παρέχοντα, ὡς φαίνεται, τέρ-
ψιν εἰς τὰς οἰκοδεσποίνας καὶ τὰς ὑπηρετρίας τῶν
ἐκκεντρικῶν ἐκείνων συνοικιῶν. Ἀπὸ τὸ πρῶ-
τόν μέχρι τῆς νυκτὸς διέρχονται οἱ πωληταὶ καὶ φω-
νάζουσι, οἱ δὲ ἀξιωμακάριστοι κάτοικοι δύνανται
ἀκόπως, ἀνοίγοντες μόνον τὴν θύραν τῶν, νὰ προ-
μηθευθῶσι κατ' ἀρέσκειαν «πανικὰ, σαποῦνι, κη-
ριά, σφουγγάρια, χαλιὰ» καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀγαποῦν.

Εἰς μίαν τῶν ὁδῶν ἐκείνων ἔστησε (προσωρι-
νῶς ἐννοεῖται καὶ πάλιν) τὴν σκηνὴν τῆς ἡ Κυρία
Καραπούλου μὲ τοὺς δύο υἱοὺς καὶ τὰς δύο θυ-
γατέρας τῆς. Ὁ πρωτότοκός τῆς ἦτο ὁ πασί-
γνωστος καὶ πανταχοῦ παρὼν Κύριος Μιλτιάδης.
Τοῦ διαπρεποῦς τούτου ὑπολοχαγοῦ τοῦ πυροβο-
λικοῦ ὀλίγιστοι ἐγνώριζον τὴν οἰκογένειαν, ἡ δ'
ἐπικρατοῦσα περὶ αὐτοῦ ἰδέα ἦτο ὅτι ἐκοιμάτο
ἐφιππος, ἐτρέφετο μὲ ἡρωισμόν καὶ μὲ τὰς διη-
γήσεις τῶν κατορθωμάτων του, καὶ ὅτι ἐχό-
ρευε τὰς νύκτας, διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς πολε-
μικοὺς μόχθους τῆς ἡμέρας. Ὁ δευτερότοκος,
Θεμιστοκλῆς, ἦτο ὑπάλληλος τῆς Κορινθιακῆς
Τραπεζῆς. Ὁ μισθός του δὲν ἦτο μέγας, ἀλλ'
ἤρκει ὅπως δῆποτε διὰ νὰ ἐνδύεται κατὰ τὸν τε-
λευταῖον, ὡς ἐνόμιζε, συρμόν τῶν Παρισίων καὶ
νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸ κορδωμένον μικρὸν του ἀνάστημα
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, μὲ δύο ἢ τρεῖς φίλους του,
τοῦ τελευταίου συρμοῦ καὶ αὐτοῦς, ἐπίσης κορδω-
μένους, γαντωμένους καὶ εὐχαριστημένους. Ἦτο
δὲ καὶ κάτοχος βιολίου, ὥστε ὅποτε ἐμενεν εἰς
τὴν οἰκίαν, ἐκλείετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκ τοῦ
ὁποῦ ἐφαίνετο ὁ κῆπος τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς,
καὶ ἐτάραττε τὴν ἡσυχίαν τῶν γειτόνων βασιανί-
ζων τὸ δυστυχεῖς ὄργανόν του, ἀλλὰ τέρπων τὸν

ἑαυτὸν τοῦ μὲ τὴν πλάνην, ὅτι παίζει δῆθεν τὸ
Ave Maria τοῦ Gounot ἢ τὴν Seréna-
de τοῦ Schubert. Ἦτο πρὸς τούτοις ἐρωτευ-
μένος. Ἐλάτρευεν ἐξ ἀποστάσεως μίαν νέαν τῆς
παρέκει ὁδοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐλπίδα νὰ γεινῇ
δεκτὸς ὡς γαμβρός, διότι οὔτε περιουσίαν εἶχεν,
οὔτε τὴν ἐλαχίστην πιθανότητα ν' ἀποκτήσῃ ποτὲ
πλοῦτη διὰ τῆς ὑπαλληλίας του.

Μετὰ τοὺς δύο υἱοὺς ἤρχετο ἡ Ἰουλία, τῆς
ὁποίας τὴν ἔκτακτον ἑλλειψὶν ὠραιότητος ἐπέ-
τεινον δέρμα κιτρινωπὸν, κατὰστικτον καὶ ἐκφρα-
σις οὐδὲν ἔχουσα τὸ ἐλκυστικόν. Ἀλλ' εἶχεν ὅμως
τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, τοῦ ὁποῦ ἐστεροῦντο τὰ
ἄλλα τέκνα τῆς μητρός τῆς, ὅτι ἐκείνα ἐνῶ δὲν
εἶχον ὀβολόν, ἡ Ἰουλία εἶχε τὴν προικὰ τῆς κα-
τατεθειμένην ἀσφαλῶς εἰς τὴν Κορινθιακὴν Τρά-
πεζαν μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἢ παρουσιάζ-
ετο σύζυγος δι' αὐτὴν καὶ τὴν προικὰ τῆς —
ιδίως διὰ τὴν προικὰ τῆς. Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν
τῶν προικῶν, οἱ νέοι, οἱ ἔχοντες ἐξείς δαπανηρὰς
καὶ βαλάντια κενὰ, θεωροῦν ὡς πρῶγμα φυσικόν
καὶ ἐντιμὸν τὸ νὰ κάμνουν χρέη, ἐπιφυλαττόμε-
νοι νὰ τὰ πληρώσουν ἡμέραν τινὰ ἀπὸ τὴν προικὰ
τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἠθικὰ
ἢ φυσικὰ προτερήματα τῆς νέουρας καταντοῦν ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ δευτέρου λόγου ζήτημα. Ὡστε ἡ
ἑλλειψὶς τοιούτων προτερημάτων πολὺ ὀλίγον
ἐξόβιζε τὴν μητέρα καὶ τὸν πρωτότοκον ἀδελφόν
τῆς Ἰουλίης ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀποκατά-
στασίν τῆς.

Νεωτέρη ὄλων ἦτο ἡ Ἀνδρομάχη. Εὐμορφὴ
ὅσον ἡ ἀδελφὴ τῆς ἦτο ἄσχημη, ὁμοιάζε τὸν
ἀδελφόν τῆς, τὸν φοβερόν Μιλτιάδην. Καλὴ κόρη,

εἶχε τὴν καλοσύνην ἐκείνην, ἡ ὁποία ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀδυναμίαν χαρακτηῖρος, — ἡγάπα τὴν μουσικὴν καὶ ἐπέδιδε μέχρι τινός εἰς αὐτήν, δὲν ἀνεμυγνύετο δὲ εἰς τοὺς οἰκογενειακοὺς διαπληκτισμούς, οἱ ὅποιοι συνήθως ἐξέσπαναν εἰς τὴν τράπεζαν ἢ ὅπου τύχη. Ἀλλ' εἶχε καὶ αὕτη τὰς ἐξεις τῶν γυναικῶν τῶν θερμῶν κλιμάτων, ἐφρόντιζε τὰ τῆς ἐνδυμασίας τῆς μόνον δι' ἑξω, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν σπανίως εὐρίσκετο εἰς κατάστασιν νὰ τὴν ἴδῃ τις. Ἡρέσκετο πρὸς τοῦτοις πολὺ εἰς ἀρώματα, αλοιφὰς καὶ ποῦδραν. Ἐφρόντιζεν ὁμως καὶ τὰ τῆς οἰκίας, τὸ δὲ πρῶτ' ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ εὐρίσκετο εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐπιβλέπουσα καὶ βοηθοῦσα τὴν ὑπηρετρίαν, τὴν ἀτυχῇ Μαρίαν, ἡ ὁποία μόλις ἐπρόφθανε νὰ πλύνῃ καὶ νὰ σιδερόνῃ ὑποκάμισα διὰ τὸν κύριον Μιλτιάδην.

Ὁ Μιλτιάδης δὲν ἦτο ὁ ἥρωας τῆς οἰκογενείας του μόνος, ἀλλὰ τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου! Οὕτω τοῦλάχιστον ἐφρόνει ὁ ἴδιος, καὶ τοῦτο ἤρκει δι' αὐτόν. Ἦτο ὁ τολμηρότερος τῶν πολεμιστῶν, ὁ γενναϊότερος τῶν ὑπολοχαγῶν, ὁ ἐπιδεικνύμενος τῶν ἱππευτῶν καὶ ὁ χαριέστερος τῶν χορευτῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο, ἡ ἑθεωρεῖτο, τὸ ἄνθος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας· ὁ ἄγριος ἀρειμάνιός του μύσταξ καὶ αἱ ἡλιοκαεῖς παρειαὶ του ἐνέπνεον φόβον εἰς τὸ κοινὸν τῶν ἀνθρώπων, τὸ δ' εὐγενές του μέτωπον ἐφαίνετο περιέχον συγκεντρωμένην αἰώνων πολλῶν τὴν σοφίαν. Καὶ ὁμως ὁ ἀξιόλογος ἀξιοματικὸς εἶχε τὸ πνεῦμα ἐκθύμως νεανικόν — καὶ ἐρωτικόν μάλιστα, ὡς ἀρμόζει εἰς τέκνον τοῦ Ἀρεως. Τὰ Γαλλικὰ του ἦσαν κάτω τοῦ μετρίου, ἄλλην δὲ ξένην γλῶσσαν δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλὰ κατεῖχε κατὰ βάθος τὴν ἐπιστήμην τοῦ cotillon καὶ ἦτο ὁ πρῶτος εἰς τὸ βῆλς καὶ τὴν μαζοῦρκαν, κατὰ τὴν ὁμόφωνον σχεδὸν γνώμην τῶν Ἀθηναίων χορευτριῶν. Εἰς ὅλους τοὺς τοὺς σπουδαίους κλάδους ὁ κύριος Μιλτιάδης ἐβασίλευε, δι' ὃ καὶ κατεῖχεν ἀνεπισήμως θέσιν χορευτικοῦ τελετάρχου ἕως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Ἀνάκτορα, ἦτο δὲ πανταχοῦ περιζήτητος. Καὶ ὁμως, θλιβερόν τὸ λέγειν, μὲ ὅλον τὸ στρατιωτικὸν παράστημα καὶ τὴν ὀρχηστικὴν ὑπεροχὴν του, οὐδεμίαν καρδίαν κατῴρθησε νὰ τρώσῃ. Αἱ κυραὶ ἐγέλων μαζὶ του καὶ ἀνταπεκρίνοντο δι' ἀστεϊσμάτων εἰς τὴν ἔνθερον ἐνίοτε ἐκρηγνῖν τῶν αἰσθημάτων του. Ἐννοεῖται ὅτι ἐνώπιον πάσης προικὸς ἐστέναιζε καὶ αὐτὸς καὶ ἐσεῖετο, ἀλλ' εἰς μάτην. Οὐτε ὁ ἀρειμάνιός του μύσταξ, οὔτε οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του κατῴρθησαν τὴν ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν οὐδενὸς τῶν στρογγύλων ποσῶν, ὅσα κατὰ καιροὺς ὑπέκκυσαν τοὺς ἐρωτικούς του πόθους.

Ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία, ὅτε εἰς τὸν ἄστροπτον ἀνήρορον ἀντήχησεν ὀρμητικῶς καλπασμός καὶ ἐπεφάνη ἑφιππος ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ. Τοσαύτη ἦτο ἡ ὁρμή του, ὥστε ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ τὴν διακόψῃ οἰονδήποτε ἐμπόδιον πρωτοῦ

φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν αὐτὴν τοῦ Λυκαβητοῦ! Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος, ὁ ἵππος ἐστάθη, χωρὶς νὰ ρίψῃ τὸν ἀτίθασσον ἀναβάτην κατακέφαλα εἰς τὴν σκόνην ἢ εἰς κανὲν ρυάκιον, καὶ ὁ Θεοδωρῆς, ὁ στρατιώτης τοῦ ὑπολοχαγοῦ, ἔδραμεν ἐκ τῆς θύρας τῆς αὐλῆς, ὅπως περιλάβῃ τὸν ἀφρίζοντα ἵππον καὶ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σταῦλον, ἐνῷ ὁ ἀξιοματικὸς, μὲ τὸν μύστακα ἀνεστραμμένον καὶ μὲ τὸ μέτωπον σύνοφρυ ὑπὸ τὰ ἐρυθρὰ πτερὰ τοῦ πιλικίου του, — διότι ὁ νέος οὗτος Ἀχιλλεὺς ἐφαίνετο πάντοτε ἐξηγερμένος ἐντὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου του — ἐκρούσε τὴν ὑαλίνην θύραν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ἀμέσως ἡ Ἰουλία.

— Ποῦ εἶνε ἡ Μαρία; ἠρώτησεν ὁ Μιλτιάδης.

— Μαγειρεῖν τὸ πρόγευμα.

— Μαρία, Μαρία!

— Ὅριστε, ὅριστε, ἐφώναξεν ἡ πτωχὴ ὑπηρετρία, ἀφίνουσα τὸ βράζον πιλάφι τῆς καὶ προτείνουσα ἑξω τοῦ μαγειρείου στῆθος εὐρύ, μόλις κρυπτόμενον ἐντὸς τοῦ ξεθωριασμένου ρυπαροῦ φορέματός της, καὶ κεφαλὴν ἀκτένιστον, τῆς ὁποίας αἱ πυκναὶ ἀκατάστατοι μαῦραι τρίχες ἐπιπτον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, — ἐνίοτε δὲ καὶ ἐντὸς τῶν μαγειρευμάτων της.

— Μαρία, ἀρχίζουν οἱ χοροὶ τώρα καὶ πρέπει νὰ μοῦ ἔχῃς δύο παστρικά ὑποκάμισα ἑτοιμα καθε ἡμέραν. Ἀκουῖς;

— Καὶ ποῦ θὰ τὰ προσθῶν ὅλα, Κύριε Μιλτιάδη, δὲν μοῦ λέγεις! Δυὸ ποκάμισα τὴν ἡμέραν, λέγεις! Καὶ ἄλλα δύο θὰ μοῦ θέλῃ ὁ Κύριος Θεμιστοκλῆς. Καὶ τέσσαρα κρεββάτια νὰ συγυρίζω, καὶ νὰ μαγειρεύω, καὶ νὰ πλύνω — καὶ ὅλα μόνη μου μὲ εἰκοσιπέντε δραχμαῖς τὸν μῆνα. Εὐρῆτε ἄλλην ὑπηρετρίαν νὰ σᾶς τὰ κάμῃ!

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴ σοῦ ξερριζώσω τὸ αὐτί! Ὡσὰν νὰ μὴ σὲ βοηθῇ ὁ Θεοδωρῆς ἔς τὸ μαγειρεῖο, ἀνόητη! Καὶ ἡ μητέρα μου καὶ ἡ Ἀνδρομάχῃ λίγο σὲ βοηθοῦν ἔς τὰ συγυρίσματά σου!

— Αὐτὸ δὲ ἔλειπε, νὰ κάθωνται ὅλοι ξαπλωμένοι ἔς τὸ σπίτι καὶ νὰ μοῦ βγαίνει ἐμένα ἡ ψυχὴ!

Καὶ ὁ γενναῖος ὑπολοχαγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐνῷ ἡ Μαρία ἀπεσύρετο εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐπιλέγουσα ὀργίλως: «Νὰ χαθῇτε ὅλοι σας!»

Ἀλλὰ συγχρόνως ἤνοιξε καὶ πάλιν ἡ ἐξώθυρα καὶ ἠκούσθη ἡ συρικτὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου Θεμιστοκλέους ἐκφωνοῦσα ἐπανειλημμένως τῆς πτωχῆς ὑπηρετρίας τὸ ὄνομα.

— Τί θέλῃ καὶ αὐτὸς ὁ παλαβός, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία ἑξω ἐαυτῆς καὶ ὤρμησεν εἰς τὸν διάδρομον σείουσα ἀπειλητικῶς τὴν χουλιάραν, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὴν δεξιάν της.

— Μαρία, εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς, προβάλλων

τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἡμιανοικτῆς θύρας του. Θὰ ἔβγω ἀπόψε καὶ νὰ μοῦ εἰτοιμάσῃς 'ποκάμισον.

— Ἀλήθεια! Μὴ θέλεις καὶ ἄλλο τίποτε;

Ἀκούς ἐκεῖ! Δὲν μὲ φθάνει ἡ δουλειά μου, — 'ποκάμισα ὁ Κύριος Μιλτιάδης ἀπ' ἐδῶ, 'ποκάμισα ὁ Κύριος Θεμιστοκλῆς ἀπ' ἐκεῖ! Καὶ ἡ Μαρία ἤθελε παστρικά 'ποκάμισα, καὶ δὲν ἔχει καιρὸν οὔτε τὰ μούτρα της νὰ πλύνῃ!

— Δὲν ἔχει ἄδικον ἡ Μαρία, εἶπεν ἡ Ἰουλία ἐμφανιζομένη εἰς τὸν διάδρομον μὲ τὸ κέντημά της εἰς χεῖρας. Ἦσυρίαν δὲν ἔχετε! Δὲν συλλογίζεσθε καὶ κομμάτι ὅτι δὲν εἰσθε σεῖς μόνοι 'ς τὸ σπίτι.

— Σῶπαινε Ἰουλία καὶ μὴ αὐθαδιάζῃς 'ς τοὺς ἀδελφούς σου, εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς προσπαθὼν νὰ φανῇ ὑψηλότερος.

— Τί τρόπος εἶναι αὐτός, μικρομέγα, ἀνέκραξεν ὁ Μιλτιάδης, ἀνοίγων τὴν θύραν του καὶ κτενίζων τὸν μύστακά του. Ἐνα λόγον ἀκόμη καὶ σ' ἐπέταξα 'ς τὸν δρόμον!

Ὁ Μιλτιάδης, κατὰ εἰκοσιν ἔτη μεγαλειότερος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας! Ἦρκει μία λέξις του, διὰ ν' ἀποστομῶσθαι τὸν ἀδελφόν του. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τοῦ libretto τοῦ μελοδράματος *La princesse des Canaries*.

Τρίτον κτύπημα εἰς τὰς ὕαλους τῆς ἔξω θύρας ἀνήγγειλε τὴν ἀριζίν τῆς Κυρίας Καραπούλου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. Τὸ πρόγευμα ἦτο εἰσιμιον. Οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ἡ Ἰουλία εἶχον ἤδη καθίσει περὶ τὴν τράπεζαν μὲ ὕψος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦπτον θυμωμένον καὶ οἱ τρεῖς, ὁ δὲ Θεωδωρῆς, κορδωμένος ὅσον τὸ ἐπέτρεπεν ἡ κκχοροαμένη στρατιωτικὴ στολή του, ἔφερε τὸ πιλάφι, ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν τραπέζαριν ἡ Κυρία Καραπούλου καὶ ἡ Ἀνδρομάχη.

— Πῶ, πῶ, πῶ! Τί γυναικα! Ἐφροθήθηκα μὴ τὴν φάγη, τὴν Ἀνδρομάχην.

— Ἡ Φωτεινὴ; ἠρώτησεν ὁ ὑπολοχαγὸς μὲ τὸ στόμα γεμάτον πιλάφι.

— Ἀγριάνθρωπος, Μιλτιάδη μου. Σοῦ ἔχει καὶ μίαν ὑπερέτριαν ὥσαν ἐκείνην! Μὰς ἐδέχθη ὥσαν νὰ εἰμεθα ζητιάνοι καὶ μὰς ἔστειλεν ἐπάνω νὰ εὐρωμεν τὴν κυρίαν της. Καὶ τὴν ἠύραμεν μὲ ἓνα νόστιμον νέον, ἓνα ξένον ξανθόν, — δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ Ἀγγλὸς ἦτο ἢ Ρώσος. Τί ἄρα γε νὰ ἦτο, Ἀνδρομάχη;

— Ποῖος, μαχα, ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρομάχη, ὥσαν νὰ κατέβαιναν ἀπὸ τὰ σύννεφα.

— Ὁ ξανθὸς ἐκεῖνος νέος εἰς τῆς Νατσελ-χοῦβερ.

— Δὲν 'ξεύρω, — δὲν ἔδωκα πολλὴν προσοχήν, ἀπεκρίθη ἡ Ἀνδρομάχη, στρέφουσα τὰ βλέμματα πρὸς τὸ ψητόν, τὸ ὅποιον ὁ Θεωδωρῆς ἔθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Λοιπόν, ὁ νέος αὐτὸς ἦτο ἐκεῖ, καὶ ἅμα ἐμβήκαμεν μέσα, ἡ Νατσελχοῦβερ μόνον ὅπου δὲν μὰς ἔδιωξε!

— Καὶ πῶς δὲν ἐφύγετε; ἠρώτησεν ὁ ὑπολοχαγὸς ἀνάπτων διὰ μιᾶς. Ἔτσι εἶσαι πάντα! Δὲν κρατεῖς τὴν θέσιν σου καὶ ἀφίνεις νὰ σὲ κακομεταχειρίζονται!

— Ἀπαράλλακτος ὁ πατέρας σου εἶσαι καὶ σύ, ὑπέλαβε σκυθρωπάζουσα ἡ Κυρία Καραπούλου. Ἀνάπτεις μὲ τὰ τίποτε. Ἀν εἶναι νὰ σ' ἀκούσῃ κανεὶς, ὅλην τὴν ζωὴν του θὰ τὴν περνᾷ μὲ μαλώματα. Μὲ τὸν καλὸν μου τρόπον ἐκατάφερα νὰ καταβῶ τὰ ψαλτικά τῆς Νατσελχοῦβερ περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἐπερίμενα. Λιγοθυμιά μοῦ ἦλθε ὅταν τὴν πρωτορώτησα τί παίρνει τὸ μάθημα. Τριάντα φράγκα! Ἀκού ὁμως τῆς ἐξήγησα τὰ πράγματα καὶ τῆς εἶπα ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ δώσω περισσότερον ἀπὸ δέκα, συγκατένευσε νὰ μὴ ζητήσῃ περισσότερα. Ἀμα ὁμως ἐπήγαινα νὰ πῶ τίποτε μ' ἔπαιρ' ἀπ' τὰ μούτρα. Ὡς καὶ «κομμένην κεφαλὴν», μὲ εἶπε.

— Ἴσως τῆς ἔδωκες ἀφορμὴν, ὑπέλαβε σαρκαστικῶς ὁ Θεμιστοκλῆς. Εἶχε κρυφὸν παράπονον κατὰ τῆς μητρός του καὶ τὴν θεώρει ὡς τὸν φυσικόν του ἐχθρόν, ἀφότου ἐνόμισεν αὐτὴν πρέπον νὰ διακοινώσῃ τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ του — τῆς μόνης περιουσίας του — πρὸς τὴν μητέρα τῆς γειτονοπούλας, καὶ τοῦ ἐκλείσεν οὕτω διὰ παντός τὰς πύλας τοῦ παραδείσου ἐκείνου.

— Πῶς τολμᾷς, κύριε, νὰ ὀμιλῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς τὴν μητέρα σου, ἀνεβόησεν ἐξηγριωμένος ὁ ὑπολοχαγός, εἰσιμιον πάντοτε νὰ ἐπιτίπτῃ κατὰ τοῦ ὑπαλλήλίσκου τῆς Τραπεζῆς, τὸν ὅποιον ἐνδομύχως περιεφρόνει. Σοῦ εἶπα καὶ προτῆτερα, ὅτι δὲν θέλει πολὺ διὰ νὰ σὲ πετάξω ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Εἰπέ ἀκόμη μίαν αὐθάδειαν, καὶ βλέπεις!

Ἡ ἔκρηξις αὕτη διέκοψε πᾶσαν περαιοτέρω οἰκογενειακὴν διάχυσιν. Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἀπέφαγον ἐν βίᾳ καὶ σιωπῇ, μὲ τὰ βλέμματα προσηλωμένα εἰς τὰ πινάκιά των, ὁ Μιλτιάδης ἔβραζε μέσα του, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπροσπάθει νὰ ἐπιδείξῃ ἀξιοπρέπειαν, ἐσηκώθη δὲ ἅμα ἐφάνη ὁ Θεωδωρῆς φέρων δύο μόνους καφέδες διὰ τὴν Κυρίαν Καραπούλου καὶ τὸν Μιλτιάδην. Εὐθὺς κατόπιν ἠκούσθη ἡ ἔξω θύρα κλειομένη βροντωδῶς. Ὁ Θεμιστοκλῆς μὲ τὴν λεπτὴν βακτηρίαν, τὰ κίτρινα χειρόκτια καὶ τὸ μικρὸν του ἑως εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν βαρεῖαν καρδίαν του, διηγούμενος τὸν πόνον του εἰς δύο ἐπίσης μικροσώμους οἴλους του, προτοῦ μεταβῇ εἰς τὴν Κορινθιακὴν Τράπεζαν.

Μετὰ τὸν καφὸν ὁ ὑπολοχαγὸς ἐπῆγεν εἰς τὸν στρατῶνα, ἡ δὲ Ἀνδρομάχη ἐκάθισε νὰ παίξῃ

τὰ γυμνάσματα τῆς εἰς τὸ ἀρχαιοπρεπὲς κλειδοκύμβαλον τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἀπὸ τὰ παρὰ θύρα τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο τὰ δένδρα τῆς Γαλλικῆς σχολῆς καὶ ὑπεράνω αὐτῶν οἱ γυμνοὶ βράχοι τοῦ Λυκαβητοῦ. Ἡ αἶθουσα ἦτο ὁπωσοῦν εὐπρεπής. Ἐπὶ τῶν ἐπίπλων ἦσαν τοποθετημένα ἀγγεῖα τινὰ ἀρχαῖα, τοὺς δὲ τοίχους ἐστόλιζον ἐντὸς χρυσῶν πλαισίων ἀπόψεις τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἔργα ἀντιζήλων καλλιτεχνῶν, τῶν δύο γνωστοτέρων φωτογράφων τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπὶ δὲ στρογγύλης τραπέζης ἔκειτο ἡ περιβόητος σφαῖρα ὀβουζίου, ἡ ὁποία κατὰ τὰς τελευταίας συμπλοκάς εἰς τὰ μεθόρια ἐξερράγη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Μιλτιάδου, ὅποτε ὁ ἥρωας οὗτος κατέστρεψεν ἑκατοντάδας Τούρκων καὶ διεσκόρπισε τὰ ἐχθρικά στίφη. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἀνδραγάθημα μνημονεύω ἐνταῦθα πρὸς γνῶσιν τῶν μεταγενεστέρων καὶ πρὸς διάλυσιν πάσης τυχόν ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ γενναίου ὑπολογαχοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀρχαῖον συνονόματόν του. Ἐὰν ἔξῃ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὁ Μιλτιάδης Καράπουλος, ἤθελε ταχθῇ (τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ ἐνδόμυχος γνώμη του), εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν δόξης μετὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν Θησέα.

Παρεκτὸς τῶν κοσμημάτων τούτων, ὑπῆρχεν (ἐννοεῖται) ὁ συνήθης σοφᾶς, ἡ θέσις τῆς τιμῆς, εἰς τὴν ὁποίαν κáθηνται οἱ ἐπίσημοι ξένοι, κατὰ τὸ ἐλληνικὸν ἔθιμον, τὸ ἀπαρabiάστον ὅσον καὶ οἱ νόμοι τῶν Μήδων καὶ Περσῶν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ δύο τρεῖς μικραὶ τράπεζαι φέρουσαι λευκώματα, καὶ τινὰ βιβλία δοθέντα ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς κατὰ τοὺς παιδικούς χρόνους των. Ὁ σοφᾶς καὶ αἱ καθέκλαι ἔφερον σκεπάσματα ἐκ λευκοῦ λινοῦ, αἱ δὲ λευκαὶ ἐπίσης σανίδες τοῦ πατώματος ἐπηύξανον τὴν ἐντύπωσιν ψύχους καὶ καθαριότητος ἐντὸς τῆς μικρᾶς αἰθούσης.

Τὰ γυμνάσματα τῆς Ἀνδρομάχης διέκοψεν ἡ εἰσοδος τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῆς Ἰουλίας καὶ ἡ ἀπρόσποτος πάλιν ἐρώτησις τῆς Κυρίας Καρπούλου.

— Δὲν νομίζεις, Ἀνδρομάχῃ, ὅτι ἦτο ἄγγλος ὁ νέος ἐκεῖνος;

— Δὲν ἤξεύρω, μητέρα. Ἴσως, ἀπεκρίθη ἀνυπομόνως ἡ Ἀνδρομάχῃ. Καὶ ὁμως, καίτοι ἐπεθύμουν νὰ σεβασθῇ τὰ μυστικὰ διανοήματα παρθενικῆς καρδίας, θεωρῶ καθήκον μου νὰ ἀποκαλύψω, ὅτι ἡ μαθήτρια τῆς Κυρίας Νατσελγούθερ δὲν ἐσυλλογιζέτο, ἐνῶ ἔπαίζεν, ἄλλο τι παρὰ τὸ συμπαθὲς καὶ γλυκὺ βλέμμα τοῦ Ροδόλφου.

— Παῦσε ὀλίγον νὰ βροντᾷς τὸ πιάνο, εἶπεν ἡ Ἰουλία, καὶ εἶπέ μου πῶς ἦτο. Περίγραψέ μου τὸν ξένον.

— Ἦτο ὑψηλός, ξανθός καὶ εὐμορφος, μεμάτια γαλανά, — ἀνοικτὰ ὄχι βαθειά καθὼς τοῦ

Μιλτιάδου. Νά, δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σοῦ τὸν περιγράψω διαφορετικᾶ, εἶπεν ἡ Ἀνδρομάχῃ ἐγειρομένη. Καὶ πλησιάσασα εἰς τὸ παρὰ θύρον ἐβλεπε μετὰ προσοχὴν τὰ δένδρα τοῦ κήπου τῆς Γαλλικῆς σχολῆς.

Ἔπεται συνέχεια

Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΜΥΛΟΥ ΜΟΥ

Ο ΦΑΡΟΣ

Ἀπόψε δὲν ἠδυνήθην νὰ κοιμηθῶ. Ἄνεμος ἔπνεε μακινώδης καὶ τῆς βοῆς του αἱ ἀντηχήσεις μετὰ ἐκράτησαν μέχρι πρωίας ἄγρυπνον.

Ὁ μύλος ἐτρίζεν ὅλος, ὑποσειῶν βαρέως τὰς ἡκρωτηριασμένας του πτέρυγας, στενοῦσας ὡς πλοίου κεραεῖα ὑπὸ τὸ ψυχρὸν φύσημα. Αἱ κέραμοι κατέρρεον ἐκ τῆς σεσαθρωμένης του στέγης. Αἱ πυκναὶ πύκται, ὧν πλήρης εἶνε ὁ λόφος, ἐσειόντο καὶ ἐθορύβουν μακρὰν ἐν τῇ σκιᾷ. Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὕρισκεται ἐν μέσῳ πελάγει.

Τοῦτο μετὰ ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ ἀφ' ὧν τὰς ὠραίας μου ἀγρυπνίας, πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅταν διέμενον ἐν τῷ φάρῳ τῆς Σαγκινέρης, ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Κορσικὴν, παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου τοῦ Ἀγατσίου. Ἀκόμη μία ὠραία γωνία, τὴν ὁποίαν εὗρον ἐκεῖ πρὸς μόνωσιν καὶ βεμβασμόν. Φαντασθῆτε νῆσον ἐρυθρωπὴν ἀγρίας ἀπόψεως. Ὁ Φάρος εἰς τὴν μίαν ἄκραν, εἰς τὴν ἄλλην ἀρχαῖος Γενουθῆσις πύργος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφώλευεν ἀετός· παρὰ τὴν θάλασσαν κάτω, κατηρειπωμένον λοιμοκαθαρτήριο, κατακλυζόμενον ὑπὸ πρασιᾶς πανταχόθεν· ἔπειτα χέρσοι, χαράδραι μεγάλου βράχου, αἶγες ἄγριαι καὶ τινὰ ἱππάρια τῆς Κορσικῆς, σείοντα τὴν χαίτην πρὸς τὸν ἄνεμον, καὶ ἐκεῖ ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, ἐν μέσῳ στίφους θαλασσίων πτηνῶν, ὁ οἰκίσκος τοῦ φάρου μετὰ τὴν πρασίνην πυραμιδοειδῆ θύραν καὶ τὸν λευκόκτιστον ἐξώστην, τὸν ὅποιον οἱ φύλακες διέτρεχον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, καὶ τέλος ἐπὶ τοῦ μεταλλίμου στηρίγματος ὁ χονδρὸς φανὸς μετὰ τὰς πρισματικὰς του θυρίδας, λάμπων ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ φωτίζων ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέραν. . . . Ἰδοὺ ἡ νῆσος τῆς Σαγκινέρης ὡς τὴν ἐπανεῖδον ἀπόψε, ἀκούων τὰς ρηγούς μου στενοῦσας.

Εἰς ταύτην τὴν νῆσον μετέβαινα καὶ ἐκλειόμην, πρὶν ἀποκτήσω τὸν μύλον μου, ὅταν εἶχον ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος καὶ μονώσεως.

Τὶ ἔκαμνα;

Ὅ, τι κάμνω καὶ ἐδῶ ἴσως κάτι ὀλιγώτερον. Ὅταν ὁ βορρᾶς δὲν ἐφύσα πολὺ, ἐκαθήμην μετὰ τὸν δύο βράχων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐν μέσῳ τῶν λάρων καὶ τῶν κοσσύφων καὶ τῶν χελιδόνων, καὶ διηρχόμην ἐκεῖ ὅλην σχεδὸν τὴν